ב ומיי׳

בא א מיי׳ פ״ז מהלכות

הלכה יט:

תפלין הלכה יג]: גב ג ד מיי׳ פ״ד מהלכות

עשין סג א] טוש"ע י"ד סימן א סעיף א [ב ג]

וסימן כג סעיף א: גג ה מיי׳ פ״א מהלכות

עשין סג טוש"ע י"ד סימן

נד ו מיי׳ שם הלכה יב:

בה ז מיי שם הלכה יג

:סעיף ג בהג"ה

ח ומיי שם פי״ל הלכה יג טוש"ע י"ד סימן לט סעיף

שחיטה הלכה יב סמג

שחיטה הלכה א ב סמג

פ"ג מהלכות

לקמן לב., ב) [לקמןלב.], ג) [שבת לה: וש"נ], כב.ן, גו) נשבת כה: וש"כן, ד) בילה כה., ד) נעיין תוס' יבמות ל: ד"ה אשה וע"ע תוספות בילה כה. ד"ה בחזקת שהשיגו על פרש"י דהכאן, ו) ולהמן מט.], ז) [תוספתא תרומות פ"ז ה"כ], א) [דף ל:], ט) [דף לב.], י) [שס],
כ) [דף יח.], ל) [לקמן
ל: לב. יח.], מ) [ויקרא יאו. ני ניים ונשמט. ריימ.

הגהות הב"ח

(א) גמ' דאמר רב הונא בהמה: (ג) תום' ד"ה כולהו וכו' ומה שקשה מלקמן דף כ לפיי הקונטי ומפי אלו טרפות דה אלו טרפות מד וליישב:

הגהות מהר"ב רנשבורג

בעין משפט סי׳ נ״ב מוש"ע י״ד סי׳ סי׳ סעיף מייד סי׳ א' סעיף ג' וסי' כ"ג סעיף וסעיף ב' וסי' כ"ד נ וס"ו וסי"ב יעו"ם כל"ל:

לעזי רש"י

מניי"ר. למשמש. קרו"ט. חורים.

מוסף רש"י

בהמה בחייה בחזקת בר מן החי, ונפקא מינה איסור. אנסור שאם אירע ספק בשחיטתה ממידנה טל שנשחטה כראוי, ומנשחטה כראוי הרי היא בחזמק היתר, דסתם בהמות אינן טרפות ואם נמצא בה 16 בריאה מעים ויש לחלוחו לאחר שחיטה ולהכשיר ובקודם שחיטה ולאסור. העמידנה על חזקתה שהיתה בה קודם שנמנא בה ספק זה ימותרת עד שיודע לך אמת שהיא טרפה (ביצה כה.).

שימה מקובצת

לן ורצועי קטנה כפולה תלויה בה כעין יוד: ב] ופסק את הגרגרת היינו עיקור: גותן לו גירומיו פיקוד. **גן** מדגן לדגידוטיי הכרעות בבבא בתרא: **ד]** כולהו תננהי במתני׳ פ׳ השוחט: כן לא בדק ם לאחר שחיטה 1] כדרב הונא רפירושא דמילחיה המ״ד: בפירים איז מילור הסיר. 1] שהרי בכל ספק אתה אומר העמד דבר על חזקתו שהיה מתחלה היא בחזקת היתר י דרוב בהמות שנשחטו הרי מפ׳ מאי נפקא מינה: מוקמינן לה הרי היא שנאסרת קודם שחיטה: לא אמרינן שהרי בשר מן החי אינה מטמאה נ״ב :שבס"י לא נמצא כל זה

מעילאי נמי. כי סחיף להו על גבי בשר איכא קרמא מפסיק שאין חלב שאין לו קרום דק מלמעלה: ממשמשא. מניי"ר: מפחם. לשון פתות אותה פתים (ויקרא ב): כסב. לכתוב שידע לחתום שמו אילו ישב בדין או לעדות: שחיטה. לאמן ידו לכך אפילו שבקי בהלכותיה:

קשר של תפילין. יש בו הומנות שעשוי כמו אות דלי"ת שיהא נראה בה שדי השי"ן חקוקה בקמטי התפר כעין שי"ן ורצועה קטנה כפולה אותלויה כעין יו״ד והקשר עשוי כעין ד׳: הני שכיתן. תפילין ולילית וברכת חתנים מלויין מדיר הלכך הכל בקיאין בהם ואין לריכין לימוד שמעלמו יהיה בקי בהם: שהייה דרסה חלדה הגרמה ועיקור. בפרק השוחט תנן לכולהו שהייה (לקמן לב.) אם שהה כדי שחיטת בהמה כו'. יישחט והתיו הראש בבת אחת שלא הוליך והביא היינו דרסה. שחט הוושט ופסק שהגרגרת הרי עיקור. י או שהחליד את הסכין הוי חלדה כחולדה זו התחובה בחורין. ס השוחט מתוך הטבעת הוי הגרמה והתם [יח.] מפרש לה ואזיל ולשון הגרמה שמכריע ידו לנחת חוץ ממקום הכשר שחיטה וכמו היה שוקל עין בעין נותן לו גירומיו שגבי הכרעה בבבא בתרא (דף פח:): כולהו דו סנן. במתניתין פרק השוחטי שבהמה מתנבלת בהן וכיון שאין בקי בהן פשיטא דאסור לאכול וכי שמואל דאמורא הוא מתני׳ אתא לאשמועינן שכבר המשנה שנויה ועומדת: ולא ידע. אינו יודע שאסור לעשות כן ומאכילה לנו: אם שהה כדי ביקול. והוא שיעור שהייה: לאו כדי ביקור סימנין. חלמח יש בהן תורת ביקור: **לדי ביקור חלס.** לבדוק הסכין שהטבח לריך להראות הסכין לחכם העיר מפני כבוד החכם כדאמרינן לקמן (דף י:) אע"ג שהטבח בקי בהלכות בדיקה: אם כן נחת דבריך לשיעורים. פעמים שהחכם רחוק מהטבח פעמים שהוא קרוב: טבח חכם. שהשוחט תלמיד חכם ואין מופלא בעיר ממנו כלומר לא תלוי השיעור אלא בשהיית בדיהת סכיו לחודיה: לא בדק. בסימנים ח מאי: טרפה שחוטה אינה מטמאה כדאמרי׳ בהעור והרוטב (לקמן קכח:) מן הבהמהמ מקלת בהמה מטמאה ומקלתה אינה מטמאה ואיזו זו טרפה ששחטה: נבלה. דלאו בחזקת שחוטה מחזקינן לה כדרב הונא חבפירקין: בהמה בחייה בחוקת חיסור. שהרי חסורה משום אבר מן החי הלכך אם נולד ספק בשחיטה ובאת להעמידה על

חזקתה שהרי בכל חדבר אתה אומר העמד דבר על חזקתו שהיה מתחלה שאין יכול להוליאה ממנה על ידי ספק נמלאת אומר שבהמה זו אסורה שהרי בחזקת איסור היתה תחלה ומספק אתה בא להתירה שמא נשחטה כראוי אל תתירנה מספק עד שיודע לך שנשחטה כראוי: נשחטה הרי היא בחוקת היתרת עד שיודע לך במה נטרפה. ולקמן מפרש מאי נפקא מינה. וברישא דמילחיה קמיפלגי דהשתא נולד לנו ספק בשחיטה שמא לא נשחט הרוב: מר סבר בחוקה איסור. הראשון עומדת שלא היתה שחוטה וכיון דבחזקת שאינה שחוטה שמוקמית לה הרי מתה ומטמאה: ומר סבר בחזקת איסור אמרינן. ולאכילה הוא ששנחסרה קודם שחיטה: לא אמרינן. שהרי בשר מן החי אינה מטמאה: ונימא נשחטה הוחרה. דלשון חזקה לא שייך אלא בדבר ספק דנימא העמד דבר על חזקתו: דאע"ג דאיסיליד כה ריעוסא. שנולד בה ספק טריפות ספק קודם שחיטה היה בה ויש לתלותו בלאחר שחיטה מוקמינן לה אחזקת היתר דסתם בהמה אינה טרפה וחלינן בלאחר

ואידך הני שכיחן. כדאמר (כ"מ דף כט:) תפילין כי כר חבו משכח שכיחי מכאן מדקדק רבינו תם דאין לריך לקשור בכל יום תפילין כשמניחן שרבינו אליהו היה מלריך לקושרן מדקאמר בהקומץ רבה (מנחות לה: ע"ש בתום׳ ד"ה משעת) תפילין מאימתי מברך עליהן

משעת הנחה ועד שעת קשירה ולרבינו תם נראה דההיא קשירה היינו הידוק שמהדקו סביב ראשו כמו (נדה דף כו:) שליא קשורה בו וכמו (ע"ו דף ה.) קשורה בו ככלב דאי קשירה ממש וכי בכל יום ילך אצל בר חבו ועוד דברים המולא תפילין (עירובין דף מו. ושם) משמע דאסור לקשור קשר של תפילין בשבת משום דהוי קשר של קיימא דקאמרינן ישנות מכניסן זוג זוג אבל חדשות לא ומפרש בגמרא דחדשות קרי שאינן מקושרות ואם היה עשוי לקשור ולהתיר בכל יום א״כ לא הוי קשר של קיימא:

הלכות שחיטה ויש לומר דאיירי

ששחט בסכין פגומה או במגל וזה

נקרא פסק את הגרגרת ופסולה הוי

משום דאין שוחטין אלא חונקין כדתנן

בפירקין (לקמן דף טו:) חוץ מן המגל

והמגירה כו' ובהלכות גדולות פירש

עקור שנעקר הסימן י ונשחט חוץ

ממקומו וחימה דמה ענין זה להלכות

שחיטה והלא לא עשה כלום אלא

שהסימן נשמט מאליו ואפילו © שחטו

בסכין תיפוק ליה מטעם הגרמה ויש

לומר דאיירי כשנשמט הסימן ואחר

כך שחטו וכולהו תנינהו דקאמר היינו

מדתנן בפרק כסוי הדם (לקמן דף פה.)

הנוחר והמעקר פטור מלכסות ואם

תאמר פשיטא דלא מהניא ביה שחיטה

שכבר נטרף ויש לומר לדברי הלכות

גדולות לאו טרפה היא אלא שכן

הלכה למשה מסיני דאין שחיטה

מועלת בסימן שמוט הנשמט חוץ

למקום חיבורו בין בושט בין בקנה

ואפילו עוף שהכשרו בסימן אחד

אם נשמט האחד אין שחיטה מועלת

בשני ואם תאמר ולמה אינו מונה

בהלכות שחיטה פסק הגרגרת בסכין

פגומה כמו שמונה לפירוש הקונטרם

ויש לומר דהתם אין כאן שחיטה

שאינו אלא חונק ולפירוש הקונטרם

ניחא שאינו מונה שמוטה דהלכות

:[3 בו מ מיי פ"ו מהלכום שחיטה הלכה יד סמג עשין סג טוש"ע י"ד סימן כה סעיף ג [וסימן לו סעי ה וסיי ג סעיי א]: גו י מייי פיייב מהלכות בולהן תנינהו. פירש בקונטרס עקור דתנן שחט את רולח הלכה ב סמג הושט ופסק את הגרגרת ותימה דאין זה שייך להלכות שחיטה דזה פסול "ד סימן קטו: מפני שלא שחטו ולא דמי לשאר

רבינו גרשום

מעילאי נמי קרמא איכא ולא ל) יכול לומר ולא לסחוף: לא איידי דמשמש' וכו'. מיפרכת כלומר ששומטין אותה ולא שומטין קרמא תתאה: ואידך הני שכיחי כלומ׳ אלו אין צריך ללמוד דהני שכיחן שאנשים אחרים שחיטה ומילה שכיחי בכל עידנא: מאי קמ״ל כולהו תננהי. כלומר והא אמרינן לעיל בודק אם יודע לומר הלכוח שחימה מוחר אסור לאכול משחיטתו: אם שהה כדי ביקור י כו׳ לא כדי ביקור חכם לא כדסברת כדי ביקור סימנים אלא שיבדוק אותו סכין חכם: אם מן נתת דבריך לשיעורין. כלומר פעמים שהוא עומד בקרוב ופעמים ברחוק ווו היא שעורין: אלא כדי ביקור טבח חכם. טבח עצמו ששחט שהוא חכם: והשתא מתה היא. כלומר נבלה: ומר בחזקת איסור קאמרינן . ולא נבלה. ולימא נשחטה בחזקת היתר. הא קמ"ל דאע"ג דאיתיילידא בה אבא [מרב הונא] משום זה בעיא צריך לומר בחזקת במה נטרפה: נטל הא ליתנהי. כלומר מה אנו יודעין אם נקבן ואם לאו ומשום הכי ³) אמר בחזקת היתר עד שיודע נקב נקב כלומר ואסור . שטרפה היתה שנקובה עצמו עשה נקב זה ומותר. אמר ליה לא חיישינו ומותרת: המנקר. כלומר . דאכל בתאנה: באבטיח אבטיחין. שמא במקום נקב של נחש

א) אולי צ"ל ואמאי אמר דלא לקחוף. ב) נרחה ... ומשום הכי לא הוי הולרך הייתר עומדת. מעילאי נמי קרמא איכא איידי דממשמשא ידא דמבחא מפתת ואמר רב יהודה אמר רב תלמיד חכם צריך שילמוד ג' דברים כתב שחימה ומילה ורב חגניא בר שלמיא משמיה דרב אמר יאף קשר של תפיליו וברכת חתנים וציצית ואידך הני שכיחן ואמר רב יהודה אמר שמואל יכל מבח שאינו יודע הלכות שחימה אסור לאכול משחיטתו ואלו הן הלכות שחיטה שהייה דרסה חלדה הגרמה ועיקור מאי קמ"ל כולהו תנינהו לא צריכא ששחט לפנינו ב' וג' פעמים ושחט שפיר מהו דתימא מדאידך שחם שפיר האי נמי שחם שפיר קמ"ל כיוֹן דלא גמר יזימנין דשהי ודרים ולא ידע ואמר רב יהודה אמר שמואל המבח צריך שיבדוק בסימנים לאחר שחימה אמר רב יוסף אף אנן נמי תנינא יר"ש אומר אם שהה כדי ביקור מאי לאו כדי ביקור סימנין א"ל אביי לא הכי יא"ר יוחגן כדי ביקור חכם א"כ מנתת דבריך לשיעורים אלא כדי ביקור מבח חכם לא בדק מאי ר' אליעזר בן אנטיגנום משום רבי אלעזר בר' ינאי אמר מרפה ואסורה באכילה במתניתא תנא ינבלה ומטמאה במשא במאי קמיפלגי בדרב הונא "דאמר" (6) יבהמה בחייה בחזקת איסור עומדת עד שיודע לך במה נשחמה ינשחמה הרי היא בחזקת היתר עד שיודע לך במה נטרפה מר סבר בחזקת איסור קיימא והשתא מתה היא ומר סבר בחזקת איסור אמרינן בחזקת מומאה לא אמרינן גופא אמר רב הונא בהמה בחייה בחזקת איסור עומדת עד שיודע לך במה נשחמה נשחמה בחזקת היתר עומדת עד שיודע לך במה נטרפה ולימא נשחטה הותרה הא קמ"ל דאע"ג דאיתיליד בה ריעותא כדבעא מיניה רבי אבא מרב הונא בא זאב ונמל בני מעים מהו נמל הא ליתנהו אלא נקב בני מעים מהו נקב הא קא חזינן דהוא נקבינהו אלא נטלן והחזירן כשהן נקובין מהו מי חיישי' שמא במקום נקב נקב או לא א"ל מיאין חוששין שמא במקום נקב נקב איתיביה "ראה צפור המנקר בתאנה ועכבר המנקר באבטיחים

גדולות דהוי טרפה ששחטה ואין חוששין לריך להזכירו ומיהו לא הוי השתא עקור לפירוש הלכות גדולות מעין שאר הלכות שחיטה שהן בגוף השחיטה ועקור אינו בגוף השחיטה אלא ששוחט סימן שנעקר וגם קלת קשה לשון נוחר ומעקר משמע שאינו אלא מעקר הסימן ואין עושה שחיטה אחרת רק שמיתתו בעיקור כמו בנחירה ואינו כן שבכך לא היה מת ומה שקשה מלקמן (כ) לפירוש הקונטרם ומפרק אלו טרפות וליישב הלכות גדולות אפרש כל אחד במקומו בעזרת השם יתברך: בדי ביקור מבח חכם. ואף על פי שיש סכין גדולה וסכין קטנה משערינן לכל בהמה בסכין שיש בה כמלא לואר וחוץ לנוחר כמלה נוחר: ואסורה באבילה. משום דרוב פעמים שוחט שפיר ושריא מדאורייתא לא החמירו לעשות נבלה: אמר ליה אין חוששין שמא במקום נקב נקב. ואפילו יש שם נקבים הרבה שלא במקום שיניו מסתברא דתלינן כולהו

בזאב כי היכי דמכשרינן (לקמן מט.) היכא דממשמשא ידא דטבחא:

שחיטה וכשרה: נעל הה ליתנהו. ולה חזינן בהו שום ריעותה ומהי ספקה היכה: מי חיישינן שמה במקום נקב. שהיה בו תחלה אתרמי ליה השתא שהכנים בו שיניו וטרפה דנקבו הדקין אחד משמונה עשר טרפות הוא [לקמן מב.]: מנקר. לשון נקבים קרו"ט בלע"ו: